

CHIA SẺ THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN GIẢNG GIẢI

Chủ giảng: Hòa thượng Tịnh Không

Người chia sẻ: Vô Danh cư sĩ

Để các bạn tiện theo dõi phần nào là phần của hòa thượng giảng, phần nào là phần chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ, chúng tôi chia ra thành hai loại:

Giọng nam là lời hòa thượng giảng

Giọng nữ là chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ.

Bài thứ 4

Kính chào các bạn đồng học!

Hôm nay chúng ta sẽ chia sẻ đến nội dung: Làm thế nào để dưỡng tâm?

Nhưng trước tiên bài hôm nay chúng ta nghe xem: Vì sao lại nói **“tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bào ảnh”** hay nói nôm na là vũ trụ nhân sinh mà ta nhìn thấy đều là không thật, là ảo ảnh, hay còn gọi là giả tượng.

Thứ hai: Tại sao nói **“Vạn pháp duy tâm tạo”**?

Bây giờ chúng ta sẽ xem là khoa học gia và Phật gia nói về vũ trụ nhân sinh như thế nào, xem là có tương đồng không?

Chúng ta sẽ nói về quan điểm của khoa học gia trước.

Trước đó thì chúng ta phải có mấy khái niệm “Vũ” là không gian không ngăn mé, còn “trụ” thì là thời gian không cùng tận; Nhân sinh chính là bản thân con người chúng ta. Nghiên cứu về vũ trụ, nhân sinh, tức là sẽ nghiên cứu về ba hiện tượng, đó là hiện tượng vật chất, hiện tượng tinh thần và hiện tượng tự nhiên.

Hiện tượng vật chất là sơn hà, là đại địa, cỏ cây hoa lá, sum la, vạn tượng... Các nhà khoa học định nghĩa vật chất là phải có khối lượng và có thể tích. Khi đã có khối lượng thì đương nhiên có năng lượng rồi. Bởi vì một cái phát hiện rất vĩ đại của nhà vật lý học Einstein, ông là một cái nhà vật lý giỏi nhất của cái hành tinh này. Ông phát hiện ra là tất cả vật chất đều có cái năng lượng tiềm tàng chứa ở trong nó.

Thứ hai là về hiện tượng tinh thần thì chính là hiện tượng tâm lý, suy nghĩ, tư duy của các chúng hữu tình hay còn gọi là động vật;

Và thứ ba là hiện tượng tự nhiên, là sự vận động của toàn bộ giới tự nhiên, bao gồm các hiện tượng như sấm sét, rồi bão tố, rồi lũ lụt, rồi động đất ...vân ...vân.

Đối với khoa học gia thì họ nghiên cứu trên hai hướng: Hướng thứ nhất là vĩ mô và hướng thứ hai là vi mô.

Chúng ta sẽ bắt đầu từ hướng vĩ mô trước: Khoa học gia cho rằng vũ trụ nhân sinh này có được là xuất phát từ một vụ nổ lớn mà tiếng Anh gọi là Big Bang, xảy ra cách đây khoảng hơn mười ba tỷ năm. Thế thì lúc đó là vũ trụ rất là nóng. Qua cái giai đoạn nóng đấy rồi thì bắt đầu chuyển sang cái giai đoạn nguội lạnh thì cũng phải mất đến hàng nghìn năm đấy ạ. Đến khi mà vũ trụ đủ lạnh rồi thì nguyên tố đầu tiên xuất hiện là Hydro, xong đến Heli rồi Liti. Kể cả trái đất của chúng ta cũng là hình thành như vậy. Tất cả những cái đám mây khổng lồ chứa các nguyên tố nguyên thủy, sau đó thì hội tụ lại bởi lực hấp dẫn tạo nên các ngôi sao, các hành tinh và các thiên hà, rồi siêu đám thiên hà (tức là cả một tập hợp thiên hà).

Đơn vị nhỏ nhất là một Thái Dương Hệ. Thái dương hệ của chúng ta thì gồm có 9 hành tinh: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ là mấy ạ? Là 5 rồi ạ, tiếp theo là đến Thiên Vương Tinh, Hải Vương Tinh là 7, Diêm Vương Tinh, và Trái Đất là 9, tạo thành một hệ mặt trời. Trái đất của chúng ta tự quay xung quanh mình nó thì hết 24 giờ, nhưng mà lại tự quay xung quanh mặt trời thì hết đúng một năm là 365 ngày. Thế còn mặt trời chẳng những là tự quay xung quanh mình nó, mà còn quay xung quanh trung tâm của một ngân hà tinh vân, mất một thời gian ước chừng phải hai vạn năm ánh sáng. Hiện thời thì khoa học tạm gọi Trung tâm của ngân hà tinh vân đó là hố đen hay là Black Hole, tiếng Anh đấy ạ, Chỗ này tôi vẫn phải nói vì nó sẽ liên quan đến phần sau là Phật gia nói về vũ trụ nhân sinh như thế nào.

Lớn hơn Hệ Mặt trời tiếp theo là giải Thiên Hà. Còn thiên hà mà có trái đất nằm trong đó thì các khoa học gia gọi là giải Ngân Hà. Giải Ngân Hà thì có chừng 1000 ức, tức là một trăm tỷ hành tinh, nhưng có những thiên hà thì chứa đến hàng ngàn tỷ hành tinh, rất lớn.

Thế mà bạn biết không ạ? Cái nghiên cứu của khoa học gia thì nói thật cho đến hiện nay tôi đọc các cái thông tin thì tôi mới thấy là nghiên cứu vẫn ở trong cái Hệ Mặt trời của chúng ta thôi, chưa ra ngoài được. Như thế là cái vũ trụ không ngăn mé như vậy mà đối với khoa học gia mới chưa thoát ra khỏi được cái Thái Dương hệ thì làm sao mà có thể mở ra được đến Ngân Hà Tinh Vân hay Thiên Hà được. Đây ạ.

Ở trung tâm của mỗi thiên hà thì các nhà khoa học cho rằng tất cả đều có một cái lỗ đen và với một cái khối lượng rất lớn, lớn gấp hàng nghìn tới hàng triệu lần khối lượng của mặt trời và là trung tâm của lực hấp dẫn.

Đây là cái nghiên cứu của các khoa học gia về vũ trụ với tầm vĩ mô.

Thế còn với con người thì khoa học gia cho rằng là sau khi trái đất được hình thành, bắt đầu từ Hydro rồi Lithi rồi Heli đây, thì bắt đầu xuất hiện sự sống, sự sống thì khởi nguồn từ hạt sự sống. Theo thuyết tiến hóa của Darwin thì nguồn gốc của các sinh vật bắt đầu từ đơn bào là tảo, xong mới đến vi khuẩn, nấm, rồi bắt đầu đến các sinh vật đa bào gồm thực vật; sau đến gọi là các loại động vật như là cá, rồi bò sát, rồi chim, rồi động vật có vú, rồi vượn, rồi người... Đây là sự hình thành của con người.

Thế bây giờ lại nói đến các hiện tượng tự nhiên ạ. Ví dụ nói về lửa chẳng hạn thì khoa học gia cho rằng lửa là do nhiệt sinh ra. Nói là mưa chẳng hạn, thì là do tuần hoàn của nước: nước sông, nước hồ, nước biển gặp nóng thì bốc lên thành mây, đến khi mây nặng thì tạo thành mưa, mưa lại đổ xuống sông, xuống hồ. Cứ như thế tạo thành một cái vòng tuần hoàn. Sấm chớp là do các cái đám mây tích điện trái dấu, khi gặp nhau thì tạo thành tiếng nổ và tia lửa điện, đó, sấm chớp. Còn các cái thảm họa về triều cường, chúng ta vẫn nghe đây ạ, tức là nhiệt độ của trái đất cứ tăng dần lên và băng ở hai cực bắt đầu tan chảy và lập tức làm cho nước biển dâng lên. Nhưng mà vì sao nhiệt độ của trái đất lại tăng lên mà băng lại tan ra? Bởi vì chúng ta chặt hết cây rừng đi rồi, cho nên là cái cái tầng Ozon để bảo vệ lớp không khí của trái đất này nó bị thủng, không có cái lớp che chắn thì làm cho trái đất bị cái hiệu ứng nhà kính là nóng lên, làm cho băng ở hai cực của quả địa cầu là tan chảy ra. Thế còn động đất, động đất

là do núi lửa vẫn tiếp tục tuôn trào trong lòng trái đất. Như thế là cả ba hiện tượng vũ trụ, nhân sinh, rồi các hiện tượng tự nhiên là giải thích tách rời nhau hết.

Bây giờ chúng ta sẽ xem khoa học gia nghiên cứu về vật chất, từ góc độ vi mô như thế nào?

Cách đây khoảng gần 400 năm, tức là vào thế kỷ 17 là cách mạng khoa học kỹ thuật của thế giới, thì khi khoa học gia chế nhỏ vật chất ra mãi thì cuối cùng ông ấy bảo là vật chất cấu tạo từ phân tử; phân nhỏ tiếp thì phát hiện ra là nguyên tử; tiếp tục thì phát hiện ra điện tử, hạt nhân; tiếp tục nữa phát hiện ra hạt trung tử hay chính là Proton, với lại Notron đây ạ, và cứ thế ông chế nhỏ ra mãi thì cuối cùng ông phát hiện ra các hạt gọi là Hạt Cơ Bản. Hạt Cơ Bản này bao gồm nhiều loại khác nhau, trong đó có họ Quark này, họ Lepton này, tiếp tục là hạt Photon là hạt ánh sáng hay là Graviton là hạt tạo nên lực hấp dẫn. Đến lúc này thì sao ạ? Đến lúc này không thể phân ra được nữa, vì những cái hạt này là không còn khối lượng nữa.

Tại sao gọi là hạt cơ bản, bởi vì tất cả các vật chất đều cấu tạo từ các hạt cơ bản này và các hạt cơ bản này nó sắp xếp với các thứ tự khác nhau thì nó tạo nên các vật chất khác nhau. Nhưng bây giờ hạt cơ bản lại không còn khối lượng. Ấy, thế cuối cùng ông kết luận là “vật chất là giả, là không có thật, là huyền”. Thế ông bảo là vậy thì vật chất này là do cái gì mà ra? Dù vật chất là ‘huyền’, nhưng cái gì tạo ra ‘huyền’ này ạ?

Thì ông đưa ra hai cái lý thuyết:

Lý thuyết đầu thì ông gọi là vật chất cấu tạo “Lưỡng sóng hạt”, tức là vừa sóng vừa hạt nhưng hạt không còn khối lượng nữa. Vậy thì cái nguyên nhân có vật chất, đây chính là do sóng dao động đây mà tạo ra năng lượng, năng lượng lại tạo ra vật chất. Đây là cái lý thuyết lưỡng sóng hạt của ông.

Cái lý thuyết thứ hai ông đưa ra gọi là “Lý thuyết dây”, thì ông cho rằng toàn bộ vũ trụ nhân sinh này được hình thành từ sự dao động của những sợi dây, mà những sợi dây này thì rất là nhỏ và khi nó dao động như thế thì ông gọi là “sóng rung của vũ trụ”. Các cái dây này không giống như những sợi dây thông thường, được cấu tạo bởi các nguyên tử phân tử, mà nhỏ tới mức chúng tựa như là một điểm, ngay cả khi chúng được khảo sát

bởi những thiết bị mạnh nhất của chúng ta. Đây là lý thuyết về vật lý cận đại, cách đây mới có 50 năm.

Thế cho nên ông kết luận lại là gì ạ? Toàn bộ vũ trụ nhân sinh (lúc này thì không tách thành 3 nữa nhé), bao gồm cả hiện tượng vật chất, hiện tượng tự nhiên, hiện tượng tinh thần được hình thành do sự dao động của các sợi dây, gọi là sóng rung vũ trụ. Nhưng bản thân ông thì lại không đưa ra được là cái sóng này là từ đâu mà ra, đấy. Nhưng mà cái kết luận là toàn bộ vũ trụ nhân sinh, gồm cả ba hiện tượng này đều bắt đầu từ sự dao động của những sợi dây hay còn gọi sóng động là vô cùng khó được rồi đã.

Cuối cùng thì các nhà lượng tử học cũng nói với chúng ta rằng: cả vũ trụ là hiện tượng chuyển động của mạch, hay chính là mạch đập, trên thân người có mạch đập. Cả vũ trụ đều như thế, tần số đập rất cao. Người thông thường không có cách nào nhận ra được, trong một giây thì hiện tượng sóng rung động là 1600 triệu.

Các dây dao động với tần số khác nhau, nên năng lượng sẽ khác nhau. Dây dao động mạnh thì tạo ra năng lượng mạnh. Năng lượng khác nhau thì tạo nên sự sắp xếp các hạt cơ bản khác nhau. Sự sắp xếp các hạt cơ bản khác nhau thì tạo nên các vật chất khác nhau. Một lần nữa kết luận lại: Dây dao động thì sẽ tạo nên sóng, sóng sẽ tạo nên năng lượng, năng lượng lại tạo nên hạt cơ bản là cấu tạo của vật chất.

Cho nên các nhà khoa học mặc dù đã phát hiện ra là vũ trụ nhân sinh đều xuất phát từ sự dao động sóng, và vật chất là “huyễn” là ảo ảnh, không có thật. Nhưng họ không biết sóng này là từ đâu mà có,

Bây giờ chúng ta sẽ chia sẻ về quan điểm về vũ trụ, nhân sinh của Phật giáo. Phương pháp mà các nhà khoa học đã dùng cùng với Phật đã nói hoàn toàn giống nhau, chính là đem vật chất phân khai xem rốt cuộc vật chất là cái gì. Nhưng mà các bạn phải nhớ rằng khoa học gia mới tìm ra được cách đây độ khoảng hơn 300 năm, còn Phật thì đã giảng cho chúng ta về những điều này cách đây hơn 3000 năm rồi.

Trên kinh Phật thì đem vật chất nhỏ nhất gọi là vi trần (“trần” chính hạt bụi đấy ạ), đây là vật chất nhỏ nhất. Nhưng vi trần lại còn có thể phân ra tiếp tục. Cách phân này là $1/7$, bắt đầu từ vi trần thế nào ạ?

Là từ Ngưu Mao Trần. Vừa mới nói đấy ạ, trần là hạt bụi, ngưu là con trâu, và mao là lông. Ngưu Mao Trần, có nghĩa là hạt bụi nhỏ như đầu

sợi lông con trâu, mà lông trâu thì tương đối thô nên bắt đầu trên đầu nhọn của cái lông trâu này có một hạt vi trần giống như là dính ở trên đó, nó có lực hút, nó không rơi xuống.

Đem cái trần này phân thành bảy, 1/7 này thì gọi là Dương Mao Trần. Dương mao là lông dê, lông dê thì mịn hơn;

Nên đem Dương mao trần phân làm 7 phần thì 1/7 này gọi là gì ạ? Là Thổ Mao trần. Thổ mao có nghĩa là lông thỏ, lông thỏ càng mịn;

Thổ Mao Trần lại phân thành 1/7 gọi là Thủy Trần. Thủy Trần này thì mắt thịt của chúng ta không thể nhìn thấy, nhưng nếu để ở trong nước, nước thì có khe hở (việc này hiện tại chúng ta đều biết chúng ta quan sát trong kính hiển vi thấy nước có khe hở) và hạt vi trần, (hay là thủy trần đấy ạ) đi qua đi lại trong khe hở của nước đi tới đi lui, không chướng ngại.

Thủy trần này lại đem nó phân thành bảy phần, một phần 7 này gọi là Kim Trần, một cái hiện tượng vật chất nhỏ như vậy;

Kim Trần lại đem nó phân ra thành một phần bảy trên kinh Phật gọi là Vi Trần.

Cái thứ này vẫn có thể tiếp tục phân nữa, lại đem nó phân thành bảy phần, một phần bảy thì gọi là Sắc Tụ Cực Vi, đại khái chính là người hiện tại gọi là Hạt Cơ Bản

Sắc Tụ Cực Vi này lại có thể phân, phân thành một phần bảy gọi là Cực Vi Chi Vi. Đây là vi trung tử mà khoa học gia đã nói đến. Cái này thì không thể phân được nữa rồi. Nếu phân nữa thì sao? Không còn, hiện tượng vật chất không thấy rồi. Cho nên gọi là Lân Hư Trần, nó là hàng xóm của hư không, nếu phân nữa thì chính là hư không.

Đến đây thì nhà Phật kết luận vật chất là hư huyền, là không có thật. Vậy cái không thật này nên biểu diễn như thế nào hả các bạn? Trong kinh Viên Giác Phật có dạy: **“Cũng như người bị nhắm con mắt, thấy có đốm hoa lăng xăng giữa hư không. Đến khi hết nhắm rồi thì hoa kia tự hết”**.

Như vậy là cả Khoa học gia lẫn nhà Phật đều kết luận “vật chất là hư huyền, không có thật”. Vậy thì bạn đã hiểu tại sao nói **“tất cả pháp hữu vi như mộng huyền bào ảnh”**

Vậy thì nó xuất phát từ cái gì ạ? Cũng vậy, nó bắt đầu xuất phát từ hiện tượng dao động sóng. Nhưng mà sóng này từ đâu ra? Là từ ý niệm. Từ hoàn cảnh sống của chúng ta đến con người, đến hiện tượng tự nhiên và lớn thì bao trùm toàn bộ vũ trụ, mà nhỏ thì không gì nhỏ hơn, đều là do ý niệm mà sinh, chính là ý nghĩ tích lũy mà sản sinh ra huyền tướng.

Tại sao ý nghĩ lại sinh ra được vũ trụ nhân sinh rồi mọi thứ? Bởi vì đơn giản là ý nghĩ thì tạo ra sóng, và sóng thì lại tạo ra năng lượng, và năng lượng thì lại tạo ra các Hạt Cơ Bản, và các Hạt Cơ Bản thì lại tạo ra vạn vật.

Có thể ví dụ đơn giản, đây là bạn đi điện não đồ chẳng hạn thì cái hình dáng của dao động sóng của điện não đồ của bạn thường nó là hình Sin, đây chính là biểu hiện của sóng tâm.

Hòa thượng bảo sao ạ? Sóng tâm rất nhanh, có thể một ý niệm khởi lên thì tận hư không biến pháp giới đã biết hết rồi, nhanh hơn sóng điện từ nhiều. Sóng điện từ thì vận tốc của nó mới bằng vận tốc của ánh sáng. Còn sóng cơ thì chậm hơn nữa, ví dụ bạn cầm một viên sỏi bạn ném xuống dưới hồ thì lập tức từ cái tâm điểm viên sỏi rơi xuống, nó tạo thành những cái vòng tròn cứ lan rộng, lan rộng ra mãi, với cái vận tốc của cái sóng này thì mắt thường chúng ta nhìn thấy được. Nhưng đến sóng điện từ là ta không thể nhìn thấy, tốc độ ánh sáng thì đương nhiên là bạn không thể nhìn thấy nữa rồi.

Đây chính là điều mà Phật đã tìm ra, trong khi đây thì các khoa học gia không biết là sóng này xuất phát từ đâu.

Ý niệm ở đâu mà có? Vừa mới nói là do nghĩ, hay còn gọi là do thức mà có. Thức là cái gì ạ? Nhà Phật gọi thức là “Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước”. Chúng ta lại thắc mắc tiếp tục: Vậy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước là gì?

Nói về thức thì nhà Phật nói có tám thức, một là nhãn thức, là cái biết của con mắt. Công năng của nó là nhận biết về hình sắc. Đây ạ, khi bạn nhìn, bạn biết cái này hình tròn, hình vuông hoặc cái này màu xanh, màu đỏ, nhận được cảnh, đây là nghĩ đây;

Hai là nhĩ thức, là cái biết của lỗ tai. Công năng của nó là nhận biết về âm thanh. Ví dụ bạn nghe thấy tiếng vừa ý, tiếng không vừa ý. Nghĩ đây.

Tượng tự Ba là tỉ thức là cái biết của mũi, công năng nhận biết về mùi; Bốn là thiệt thức, tức là cái biết của lưỡi, công năng nhận biết về vị; Năm là thân thức, là cái biết của thân, công năng nhận biết về sự tiếp xúc của thân thể, ví dụ như là trơn nhám này, rồi là nóng lạnh, vân vân. Đều nghĩ cả đây.

Sáu là ý thức, tức là cái biết của ý. Khi năm thức trên đối cảnh, tức là sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp như chúng ta vừa nói đây ă. Thức này sẽ có tác dụng phân biệt, ví dụ tốt, xấu hay dở, suy nghĩ tính toán làm thiện hay làm ác.

Đến thức thứ bảy gọi là Mạt Na thức là cái biết có ta, nhà Phật còn gọi là chấp ngã, công năng là chấp có ta. Do thức thứ sáu phân biệt tốt, xấu hay dở nên Mạt Na thức này vì chấp có ta nên khởi ra tham ái rồi sinh ra tình cảm. Ví dụ tôi thích xinh đẹp này hoặc tôi thích màu đỏ này, nhưng tôi lại ghét màu xanh này... thế chẳng hạn, thì gây nên phiền não. Thế là chấp trước kiên cố, chấp trước chính là Mạt Na thức.

Thức cuối cùng là A-lại-da thức còn gọi là tàng thức, “tàng” là cái kho, công năng của nó là chứa đựng các chủng tử (hay còn gọi là hạt giống) của các pháp. Ví dụ bạn nghĩ thiện chẳng hạn, hạt giống thiện này được đưa vào A-lại-da thức; bạn thấy màu xanh chẳng hạn, hạt giống này cũng lại được đưa vào A-lại-da thức.

Tám thức này hay còn gọi là vọng tâm, tức là tâm giả thì gồm có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước đây ă. Vọng tưởng chính là thức thứ 8 - A lại da, phân biệt là sáu thức đầu, còn chấp ngã có ta (hay còn gọi là chấp trước) chính là thức thứ bảy- Mạt na thức.

.....

Vâng ă, tôi lại nói tiếp. Nghĩ mà ra, vậy thì bạn nghĩ ra cảnh tốt thì nó sẽ ra cảnh tốt. Bạn nghĩ đến Tây Phương Cực Lạc, bạn nghĩ đến Phật thì sẽ ra Tây Phương Cực Lạc và Phật. Còn bạn nghĩ những cái điều xấu ác thì lập tức sẽ ra được những cái điều xấu ác, nhưng không phải là nó ra ngay mà nó sẽ tạo thành những cái hạt giống để đi vào trong cái mà nhà Phật gọi là A Lại Da Thức. Nhưng mà bạn hãy tưởng tượng rằng nó như đi vào một cái kho, thì ở đây nhà Phật gọi là “chủng tử”, hay còn gọi là “hạt giống”. Thế thì khi nào mà hạt giống nó sẽ hiển lộ, nó sẽ nảy nở ra? Đây là khi gặp đủ duyên.

Duyên có thể hình dung như thế này ă. Nếu như bạn để một cái hạt giống, tôi ví dụ là cái hạt thóc chẳng hạn, nếu bạn đặt trên một cái mặt bàn

kính thì không bao giờ có thể nảy mầm thành cây lúa được. Nhưng nếu như bạn lại để cho hạt giống gặp được đất này, nước này, rồi là không khí, ánh sáng mặt trời thì lập tức cái hạt giống đấy nó sẽ nảy mầm thành cây lúa.

Như là một cái người soi gương thì cái quả báo của bạn nó giống như là cái hình ảnh trong gương ấy chẳng hạn. Cho nên không thể nói rằng bạn giờ tay phải thì lại thành là đá chân trái. Không có! Bạn giờ tay phải thì ảnh trong gương cũng phải là giờ tay phải, bạn giờ chân trái thì ảnh trong gương cũng phải là giờ chân trái.

Đến đây thì bạn đã hiểu tại sao nói “**Vạn pháp duy tâm tạo**”, nghĩa là tất cả các pháp đều do tâm tạo nên.

.....

Vậy thì bạn sẽ lại hỏi rằng nếu như nói rằng tất cả vũ trụ nhân sinh sum la vạn tượng, hoa lá, cỏ cây... đều là bằng ý nghĩ cả, đều là giả cả. Vậy thì cái cảnh thật nó là cái gì? Đây chính là câu trả lời mà Phật đã dạy cách đây hơn 3000 năm, cái cảnh thật ấy thì được đặt cho các tên, ví dụ “chân tâm”, “chân như”, rồi “bản tánh”, rồi “tự tánh”, rồi “đệ nhất nghĩa đế”, rồi “Thường tịch quang Tịnh độ”, rồi “Thật tướng các pháp”. Đây ă, cái thật tướng các pháp, còn hiện tại chúng ta nhìn thấy là giả tướng ă.

Vậy ta toàn nhìn thấy cảnh giả cả? Làm sao ta có thể thấy được cái cảnh thật hay là thấy được thật tướng các pháp ă? Xuất phát từ cái việc mà các cảnh giả do đâu mà tạo ra? Do ý nghĩ tạo ra. Nghĩ gì ra nấy, nghĩ thiện ra thiện, nghĩ ác ra ác, không nghĩ tự tánh hiển lộ rồi, thật tướng các pháp hiển lộ rồi.

Vậy thì bạn bỏ tất cả các ý nghĩ đi thì lúc ấy lập tức cảnh thật sẽ hiện tiền. Nhà Phật gọi đây là “thiền định”. Thiền là ngoài không dính tướng, “định” là trong ko động tâm, nghĩa là ngoài khi đối với cảnh sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp không khởi tâm động niệm, bạn đạt được thanh tịnh tâm. Cho nên là tôi nghe nói là đối với người thiền định, khi bạn đo điện não đồ cho họ chẳng hạn, thì nó sẽ là một đường thẳng chứ không phải dao động hình sin như chúng ta.

Trong “Tịnh độ đại kinh khoa chú”, Hòa thượng có giảng: “Hiện tại tâm của chúng ta đang động, tâm can đang động, không động thì chết rồi, có phải thật là chết không? Không phải! Không động thì thành Phật rồi”. Và như thế có thể nói là khi cảnh thật hiện tiền đến thì bạn đã kết thúc cả

một quá trình tu hành, bạn thành Phật rồi, bạn đã vượt được sinh tử luân hồi rồi.

Có thể bạn sẽ hỏi rằng: vậy tại sao tôi nghĩ bánh mì thì bánh mì lại không hiện ra? Tôi nghĩ ô tô sao ô tô không hiện ra? Hòa Thượng nói có hai lý do: Thứ nhất, muốn nghĩ ra được thì định công của bạn phải thâm sâu, và thứ hai là rất nhiều người cùng tập trung ý nghĩ như vậy thì mới chuyển được cảnh. Ví dụ lũ lụt chẳng hạn là do lòng mọi người tham lam; động đất, sóng thần là do lòng mọi người kiêu mạn...v.v...

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni của chúng ta khi chưa xuất gia thì ngài là một vị hoàng tử, con trai của vua Tịnh Phạn. Năm 29 tuổi thì ngài quyết tâm xuất gia để tìm chân lý, đến năm 35 tuổi thì ngài thành đạo. Trước khi thành đạo thì ngài đã có 49 ngày ngồi ở dưới gốc cây bồ đề để thiền định sâu thẳm.

Đến đêm mùng 8 tháng Chạp thì thái tử thành đạo. Lúc đầu thì ngài chứng được Túc Mạng Minh là biết rõ hết tất cả các kiếp trước của mình cũng như của muôn loài.

Đến nửa đêm thì ngài chứng được Thiên Nhân Minh là mắt nhìn thấy thấu suốt các cõi không bị ngăn ngại, rõ ràng như là ở trong gương. Ngài thấy gì ạ? Thấy các cảnh giả tạm hư huyền hay còn gọi là giả tướng mà chúng sinh cứ lầm tưởng đây là thật. Ngài cũng thấy được cảnh thật, gọi là gì ạ? Là thật tướng các pháp ạ.

Tiếp tục ạ. Đến lúc Sao Mai mọc thì ngài chứng được Lưu tị minh là dứt sạch được phiền não, tâm thể lặng yên sáng suốt. Bấy giờ thì ngài đã thành Phật. Chữ Phật, tiếng Phạn chính là người giác ngộ, vì sao lại gọi là người giác ngộ ạ? Bởi vì ngài nhìn thấy được đúng vũ trụ như nó hiện có, chứ không phải nhìn thấy những thứ hư huyền giả tạm không thật như chúng ta.

Thực ra trong nhà Phật có nói đến 3 pháp môn để đạt được tâm thanh tịnh: 1 là Thiền tông; 2 là Mật tông và 3 là Tịnh độ tông. Thiền tông chính là thiền định ạ; Mật tông là tụng chú của các vị Phật, Bồ tát; còn Tịnh độ tông là Niệm A Di Đà Phật. Trong 3 pháp môn thì Thiền là pháp môn tự lực, còn Mật và Tịnh là pháp môn nhị lực (là gồm có tự lực của bản thân và tha lực của Phật, Bồ tát gia trì). Tuy nhiên cả 3 pháp môn suy đến cùng đều là thiền định, dù bạn có tụng chú hay niệm Phật cũng đều mục đích là làm cho tâm lúc đầu nương vào chú, và Phật hiệu, giảm việc

tâm cứ chạy lồng lên như con ngựa, cùng với sự gia trì của Phật, Bồ tát, dần dần bạn sẽ đạt được thanh tịnh tâm. Tuy nhiên trong Kinh Đại Tập Phật lại dạy rằng: chúng ta đang ở thời kỳ mạt pháp căn cơ chúng sinh kém cỏi, nên chỉ có Tịnh Độ thời này mới thành tựu. Bạn cần phải ghi nhớ thật kỹ điều này. Ở đây chỉ nói sơ lược như vậy thôi ạ.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài chia sẻ hôm nay chúng ta sẽ dừng tại đây. Ngày mai chúng ta sẽ chia sẻ nội dung sau khi thành Phật thì thấy các cảnh giới như thế nào và lợi ích của việc thành Phật là gì?

(nhạc)

Trong những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ phần lớn đều là những lời trích từ kinh Phật, luận của các vị Bồ tát, lời giảng của tổ sư đại đức xưa và HT Tịnh Không, hoàn toàn không dám tự ý nói ra.

Kính mong các bạn thông cảm.

Chúc bạn:

*Không làm các việc ác
Mỗi năm được bình an
Siêng làm các việc lành
Năm nào cũng như ý*

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Youtube: [duongdenhanhphuc](https://www.youtube.com/channel/UCv33333333333333333333)

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy công đức vô lượng!